

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819201741
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7819201741.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne: F. I., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XXXX/XX, M.Z., zast. JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, so sídlom Račianska 66, Bratislava, IČO: 35 526 434, proti žalovanému v 1. rade: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zast. Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679 a v 2. rade: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 14. októbra 2021 č.k. 12Csp/52/2019-257

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch I. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobkyni sumu 488,46 Eur a žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni sumu 261,45 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 23,68% a voči žalovanému v 2. rade v rozsahu 100% (III.). Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť v súvislosti s poskytnutou kreditnou kartou č. 6001011913 s úverovým rámcom vo výške 1.000 Eur, ktorý poskytnutý úver považovala za bezúročný a bezpoplatkový.

2. Súd zistil skutkový stav, podľa ktorého z Úverovej zmluvy č. 3907035328 zo dňa 13.07.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú uzavrela žalobkyňa so žalovaným v 1. rade, vyplýva záväzok žalovaného v 1. rade poskytnúť žalobcovi úver vo výške 808,98 Eur na kúpu tovaru v zmluve špecifikovaného. Predmetný úver nie je predmetom tohto konania. V spodnej časti úveru je malým písmom uvedené, že „Spoločnosť a klient podpismi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP.“ V Hlave 8 Zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. je uvedené, že strany si dohodli uzatvorenie revolvingového úveru s úverovým rámcom 497,91 Eur, pričom aktivovať úver je možné spoločnosťou zaslaním výzvy k aktivácii a metodické príručky, len ak si klient bude plniť svoje zmluvné povinnosti, pričom už pri aktivácii si klient môže navýšiť úverový rámec po telefonickom rozhovore so spoločnosťou. Táto zmluva sa stala platnou podpísom Zmluvy o úvere a účinnou momentom prvého čerpania finančných prostriedkov žalobkyňou. Žalovaný v 1. rade zaslal žalobkyni dňa 26.02.2010 oznámenie, že jej nová platobná karta bola aktivovaná, pričom výška úverového rámca je 1.000 Eur, mesačná splátka je vo výške 40 Eur. Z e-mailovej komunikácie žalobkyne so žalovaným v 1. rade vyplýva, že úverová

zmluva č. 3907035328 je súčasne zmluvou pre úver č. 6001011913. Žalobkyňa v období od 19.3.2010 do 20.10.2015 čerpala z predmetného úverového rámca sumu v celkovej výške 4.591,25 Eur, z ktorej žalovanému v 1. rade uhradila celkovo sumu 5.079,71 Eur. V súvislosti s postúpením pohľadávky v časti poskytnutého revolvingového úveru č. 6001011913, na základe ktorej sa jej vlastníkom stal žalovaný v 2. rade, žalobkyňa v jeho prospech uhradila za obdobie od 26.9.2016 do 27.12.2017 celkovo sumu 371,13 Eur.

3. Vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá, § 457 OZ v znení účinnom do 31.12.2009, § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 až 3 OZ, keď dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

4. K vznesenej námietke premlčania zo strany oboch žalovaných uviedol, že žalobkyňa uhradila poslednú splátku úveru dňa 28.12.2017, od ktorého dňa začala najskôr plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá potom uplynula 28.12.2019. Žalobkyňa až v tento deň skutkovo vedela, že žalovaní sú osobami, ktorí sa na jej úkor bezdôvodne obohatili a poznala všetky skutočnosti rozhodné pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. V rovnakom termíne začala plynúť aj trojročná objektívna premlčacia doba, a to okamihom získania bezdôvodného obohatenia žalovanými. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania žaloby, t.j. dňa 17.6.2019 nebol nárok žalobkyne premlčaný ani v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote, ani v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, a preto sud sa prípadnou aplikáciou 10-ročnej objektívnej premlčacej doby nezaoberal. Žalovaní preto vzniesli námietku premlčania nedôvodne.

5. Zhodnotil, že zmluva o úvere zo dňa 13.7.2009 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade je spotrebiteľskou zmluvou a neradi sa režimom Obchodného zákonníka, ale jedná sa o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V ďalšom odcitoval § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1 veta prvá, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2 v znení účinnom do 31.12.2009, § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.11.2009.

6. Súd skúmal v zmysle zákona o spotrebiteľskom úvere, či uzavretá zmluva obsahuje náležitosti ním vyžadované, pričom zistil, že v zmluve nie je uvedená ani jedna zákonom vymedzená podstatná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 písm. e) až j), k) a l) a navyše z § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ a veriteľ nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve, ktoré súčasne špecifikoval, súd síce predmetnú zmluvu považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež s poukazom na § 4 ods. 4 tohto zákona.

7. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaní sa na jej úkor bezdôvodne obohatili, keď pri úvere poskytnutom jej v celkovej výške 4.591,25 Eur, ktorú sumu žiadna zo strán sporu nespochybnila, od nej celkovo prijali: žalovaný v 1. rade sumu 5.079,71 Eur, nakoľko z predložených výpisov z účtu mal súd za preukázanú len úhradu týchto splátok a realizáciu splátok od 29.02.2016 do 31.08.2016 v prospech žalovaného v 1. rade. Žalobkyňa v konaní nepreukázala a teda nad sumu čerpaného úveru žalovaný v 1. rade preukázateľne prijal od žalobkyne sumu 488,46 Eur, žalovaný v 2. rade prijal od žalobkyne po postúpení pohľadávky žalovaným v 1. rade v zmysle Prehľadu odoslaných platieb veriteľom vystaveného Prvou oddľžovacou za žalobkyňu za obdobie od 26.09.2016 do 27.12.2017 celkovo sumu 381,13 Eur, avšak žalobkyňa si voči nemu uplatnila len sumu 261,45 Eur, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov a túto sumu žalobkyňa vo svojej žalobe dostatočne špecifikovala a vyčíslila a z titulu vydania bezdôvodného obohatenia uplatnila podanou žalobou. Čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného v 1. rade v časti prevyšujúcej sumu 488,46 Eur, tieto úhrady zo strany žalobkyne v konaní neboli spoľahlivo preukázané a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade si žalobkyňa uplatnila z titulu vydania bezdôvodného obohatenia len sumu vo výške 261,45 Eur. Z uvedených dôvodov súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, keď priznal žalobkyňi vo vzťahu k žalovaným náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu a neúspechu v spore.

9. Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v 1. rade v zákonnej lehote odvolanie v rozsahu výrokov I. a III. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP tvrdiac, že súd

v rozsudku nezdôvodnil, na základe čoho priznal žalobkyni bezdôvodné obohatenie, ktoré nebolo podložené žiadnym relevantným dôkazom a mal za to, že súd neprihliadol na ním vznesenú námietku premlčania. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP videl v nedostatočne a neúplne odôvodnenom rozsudku. Naďalej zotrval na názore o premlčaní minimálne časti žalovanej sumy. Z dôkazov predložených v konaní pred súdom vyplynul záver, že žalobkyňa uhradila splátky z predmetnej úverovej zmluvy dvom veriteľom; najskôr to bol žalovaný v 1. rade a následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.2.2017 žalovaný v 2. rade. K postúpeniu pohľadávok teda došlo dňa 13.2.2017, od kedy žalobkyňa neplnila žalovanému v 1. rade, ale žalovanému v 2. rade, čo taktiež nebolo v konaní sporné. Uvedený záver je nevyhnutné aplikovať aj pri posudzovaní začiatku plynutia premlčania žalovaných nárokov voči jednotlivým veriteľom. Súd začal počítat plynutie trojročnej premlčacej lehoty vo vzťahu k žalovanému v 1. rade odo dňa 28.12.2017, kedy žalobkyňa uhradila poslednú splátku, nie však žalovanému v 1. rade, ale žalovanému v 2. rade. Poslednú splátku žalobkyňa na účet žalovaného v 1. rade uhradila dňa 25.1.2017, čo preukazuje aj skutočnosť, že už dňa 13.2.2017 došlo k postúpeniu pohľadávky na žalovaného v 2. rade, ktorý sa stal jej novým vlastníkom. Začiatok plynutia trojročnej premlčacej lehoty preto nebol voči žalovanému v 1. rade správne aplikovaný. Žalobkyňa uhradila na účet žalovaného v 1. rade poslednú splátku dňa 25.1.2017. Žaloba bola podaná na súd dňa 17.6.2019. S ohľadom na uvedené skutočnosti sú splátky uhradené pred dňom 17.6.2016 premlčané v trojročnej premlčacej lehote. V období od 17.6.2016 do 17.6.2019 žalobkyňa uhradila na účet žalovaného v 1. rade splátky vo výške 171 Eur, ktoré možno považovať za nepremľané. Navrhol preto odvolaciemu súdu prihliadnuť na ním vznesenú námietku premlčania žalovanej sumy a napadnuté rozhodnutie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Proti predmetnému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie tiež žalovaný v 2. rade v rozsahu výroku I. a výroku III. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, keď mal za to, že rozsudok je nepreskúmateľný, lebo z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, či súd vec právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z.), alebo podľa príslušných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. Ďalej mal za to, že pri uzatváraní zmluvy č. 3907035328 z 13.7.2009, ktorú uzatvorila žalobkyňa so žalovaným v 1. rade a na základe ktorej jej bola poskytnutá kreditná karta č. 600101913, žalovaný v 1. rade splnil všetky povinnosti, ktoré mu ukladal v čase uzavretia zmluvy platný a účinný zákon č. 258/2001 Z.z. (ZoSU), pričom súd na vec aplikoval nesprávny právny predpis, pokiaľ opomenul aplikovať § 1 ods. 3 ZoSU a v dôsledku neaplikovania tohto ustanovenia na prejednávany prípad aplikoval § 4 ZoSU, ktorého aplikácia bola zákonodarcom vylúčená práve na základe § 1 ods. 3 ZoSU. Napokon považoval rozhodnutie súdu za právne nesprávne v otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby. Nestotožnil sa s posúdením súdu, ktorý vyhodnotil moment začatia plynutia objektívnej, resp. aj subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia na moment úhrady posledného plnenia tvrdeného bezdôvodného obohatenia sa, t.j. na deň 28.12.2017. Ako vyplýva z citovanej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/169/2017, 1Cdo/67/2011, 8Cdo/163/2018) začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je viazaný na vedomosť oprávneného o zistených skutkových okolnostiach, na základe ktorých môže podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. O skutkových okolnostiach potrebných k podaniu žaloby sa žalobca v prejednanom prípade dozvedel ihneď potom, čo vykonal plnenie na účet žalovaného v 2. rade. Pre každé z takto poskytnutých plnení preto plynie samostatná dvojročná subjektívna premlčacia doba odo dňa poskytnutia tohto plnenia, ktorá v prípade plnení poskytnutých od 4.4.2017 do 4.8.2017 márne uplynula, pričom žaloba bola na súd podaná až dňa 14.8.2017, t.j. po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca získal znalosť všetkých skutkových okolností, na základe ktorých mohla byť podaná žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia až dňa 28.12.2017 - teda dňom odoslania poslednej platby žalovanému v 2. rade titulom bezdôvodného obohatenia sa, nakoľko takýto záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže je preukázateľné, že žalobkyňa získala znalosť skutkových okolností omnoho skôr - a to ku dňu, kedy vykonal jednotlivé platby, ktorých vydania sa v konaní domáha. Navrhol preto odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietne a prizná mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania, eventuálne, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobkyňa k obojom odvolaniam uviedla, že svoj nárok považuje za dôvodný a plne sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie. Mala za to, že sa nejedná o nepreskúmateľný alebo riadne neodôvodnený rozsudok, pretože ho považovala za podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnený. Ďalej zotrvala na názore o tom, že úverová zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti, a preto sa

predmetný úver má považovať za bezúročný a bez poplatkov, čo bolo takisto podrobne odôvodnené v napadnutom rozsudku. Takisto sa stotožnila s právnym zhodnotením žalovanými vznesenou námietkou premlčania a v tejto súvislosti s názorom súdu, podľa ktorého začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je určený od momentu zaplatenia.

12. Žalovaný v 1. rade vo svojom nasledujúcom vyjadrení upriamil pozornosť na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.2.2022 vedenom pod sp.zn. 9CoCsp/11/2021 so záverom, že v prípade spotrebiteľských zmlúv je nutné aplikovať trojročnú premlčaciu lehotu. Na svojom podanom odvolaní zotrval v celom rozsahu.

13. Odvolania žalovaných boli podané iba proti výrokom I. a III., preto výrok II., ktorý odvolaniami nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť a v odvolacom konaní nebol preskúmaný. Predmetom odvolacieho prieskumu tak boli výroky I. a III. ako závislý výrok.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania žalovaných ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné.

15. Odvolatelia zhodne namietli nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, keď, zatiaľ čo žalovaný v 1. rade túto odvoláciu námietku uplatnil iba vo všeobecnej rovine, žalovaný v 2. rade ju dal do súvisu s okolnosťou, že z odôvodnenia nie je zrejmé, či súd vec právne posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov (ďalej aj zák. č. 129/2010 Z.z.) alebo podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a predpisov (ďalej aj ZoSÚ).

16. Aj keď možno dať odvolateľovi za pravdu, že súd na strane jednej v bode 34. odôvodnenia rozsudku hovorí o potrebe aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. a na strane druhej v ďalších bodoch už poukazuje na aplikáciu ZoSÚ, uvedené nepredstavuje nepreskúmateľnosť rozsudku, pretože z obsahu celého znenia rozsudku vyplýva, že súd posúdil predmetný právny vzťah jednoznačne podľa ZoSÚ, keď tento v jeho § 4 odčitoval a následne právne posúdil podľa § 4 ods. 2 písm. e) až j), k), l), tiež § 4 ods. 3 a ods. 4 s následkami, ktoré vyplývajú práve zo ZoSÚ. Z uvedeného vyplýva, že zo strany súdu v bode 34. došlo "iba" k zrejme nesprávosti v písaní, ktorá z tohto dôvodu nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v podobe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozsudku.

17. Žalovaný v 2. rade v odvolaní tiež namietal, že súd na vec opomenul aplikovať § 1 ods. 3 ZoSP, v dôsledku čoho aplikoval na prejednávany prípad § 4 ZoSP, ktorého aplikácia bola vylúčená práve opomenutým § 1 ods. 3 ZoSÚ. Tým súd nesprávne zhodnotil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

18. Odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku považuje za nedôvodnú.

19. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a predpisov, zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Kreditnou kartou na účely tohto zákona sa rozumie platobná karta, ktorá umožňuje dlžníkovi prístup k peňažným prostriedkom čerpaným do výšky úverového limitu povoleného veriteľom a dohodnutého s dlžníkom.

20. Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje úpravu výluky ZoSÚ na niektorý typ úverov, čo prakticky znamená, že pokiaľ ide o úver vymedzený v § 1 ods. 3 tohto zákona, nebude sa naň tento zákon aplikovať. Výkladom predmetného ustanovenia a contrario možno vyvodit', že pokiaľ bol úver poskytnutý prostredníctvom kreditnej karty, takýto úver nie je vyňatý spod aplikácie ZoSP, pretože táto výluka sa podľa § 1 ods. 3 ZoSÚ vzťahuje na úvery poskytnutých bankou sice formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte, avšak iným spôsobom ako na kreditnú kartu.

21. Pre následné posúdenie konkrétneho typu poskytnutého úveru bola relevantným skutková okolnosť, podľa ktorej žalobkyni v súvislosti s dojednaným a priznaným úverovým rámcom bola poskytnutá

kreditná karta, keď navyše samotný žalovaný v 2. rade v odvolaní uvádza, že na základe zmluvy č. 3907035328 z 13.7.2009 bola žalobkyni poskytnutá kreditná karta.

22. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ predmetný úver bol poskytnutý prostredníctvom kreditnej karty (čo odvolateľ ani nespochybňuje), nejde o typ úveru vymedzený v § 1 ods. 3 ZoSÚ, na ktorý by sa vzťahovala výluka tohto zákona, a preto nebol dôvod na to, aby súd pre daný právny vzťah aplikoval § 1 ods. 3 ZoSÚ. Uvedené potom neodôvodňuje odvolaciu námietku, ktorou žalovaný v 2. rade namietal, že súd založil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru aplikovaním jeho § 4.

23. Odvolatelia ďalej namietli spôsob, akým sa súd vysporiadal s námietkou premlčania a odvolací súd odvolania v tejto časti považuje za opodstatnené.

24. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

25. Podľa § 107 ods. 2 OZ, Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

26. Odvolací súd zastáva názor, podľa ktorého je potrebné nároky spotrebiteľov na vydanie bezdôvodného obohatenia z hľadiska ich prípadného premlčania naďalej posudzovať aj čo do plynutia jej subjektívnej doby, ktorá vyplýva z § 107 ods. 1 OZ a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na už ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá nevyklučuje skúmanie premlčania predmetných nárokov z hľadiska plynutia dvojročnej subjektívnej doby.

27. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne ustálila začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemal plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej spotrebiteľskej zmluve (porovnaj napríklad uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/29/2021, sp. zn. 3Cdo/169/2017, sp. zn. 8Cdo/163/2018).

28. V prejednávanom prípade sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaných a pokiaľ ide o jej subjektívnu lehotu, súd dospel k záveru, že žalobkyňa uhradila poslednú splátku úveru dňa 28.12.2017, teda od toho dňa začala najskôr plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá potom uplynula 28.12.2019. Podľa súdu tak žalobkyňa až v tento deň (skutkovo) vedela, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú osobami, ktoré sa na jej úkor bezdôvodne obohatili a poznala všetky skutočnosti rozhodné pre vyčíslenie bezdôvodného obohatenia.

29. Takýto záver súdu je v rozpore s vyššie spomínanou aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V prejednávanom prípade nešlo o prípad, aby medzičasom právoplatným súdnym rozhodnutím bola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru ako prípadná relevantná okolnosť vo vzťahu k ustáleniu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby pre nárok spotrebiteľa uplatneného titulom bezdôvodného obohatenia, bolo preto úlohou súdu skúmať, ktorým momentom (kedy) spotrebiteľka získala skutočnú vedomosť o tom, že svojimi plnenými splátkami na spotrebiteľskom úvere, poskytnutý úver prepláca o úroky a poplatky, na ktoré veriteľ nemá právny nárok. Súd ustálil moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na dátum úhrady poslednej splátky úveru bez toho, aby v tejto skutkovej okolnosti vykonal dokazovanie, hoci tak bol povinný urobiť. V zmysle § 295 CSP totiž vyplýva, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Navyše platí § 150 ods. 2 CSP, podľa ktorého na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

30. Záver súdu v otázke ustálenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je tak predčasný a z toho dôvodu súčasne nesprávny, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

31. Vo vzťahu k namietanému vyhodnoteniu objektívnej premlčacej doby odvolací súd uvádza nasledovné.

32. Z obsahu rozsudku Súdneho dvora vo veci C-485/19 z 22.4.2021 možno podľa názoru odvolacieho súdu vyvodiť, že súdny dvor v rozsudku posudzoval, či trojročná premlčacia lehota, ktorá podľa

vnútroštátnej právnej úpravy začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, je v súlade so zásadou efektivity danej Smernicou Rady EÚ 93/13/EHS. Súdny dvor EÚ učinil záver, podľa ktorého, bráni vnútroštátnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zo zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré súd v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (bod 66. rozsudku). Relevantným je tiež názor súdneho dvora o tom, že stanovená trojročná dĺžka premlčacej lehoty je v zásade dostatočná (bod 59. rozsudku).

33. V prejednávanej veci súd stotožnil začiatok plynutia objektívnej doby so začiatkom plynutia subjektívnej doby, čo samo osebe nemožno považovať za nesprávny záver. Nesprávny je ale záver súdu o tom, že relevantnou okolnosťou pre začiatok plynutia objektívnej doby je moment, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože takýto záver je v rozpore s uvedeným rozsudkom súdneho dvora.

34. Aj v prípade posúdenia objektívnej premlčacej doby záver súdu v otázke ustálenia začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je tak predčasný a z toho dôvodu súčasne nesprávny, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací napadnutý rozsudok zrušil v napadnutom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Po vrátení veci bude úlohou súdu opätovne posúdiť žalovanými vznesenú námietku premlčania. Z hľadiska plynutia jej subjektívnej lehoty sa súd bude zaoberať skutkovým zistením, ktorým momentom (kedy) spotrebiteľka získala skutočnú vedomosť o tom, že svojimi plnenými splátkami na spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver prepláca o úroky a poplatky, na ktoré veriteľ nemá právny nárok. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, jej začiatok plynutia sa zrejme bude odvíjať podľa začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, čo ale už bude na posúdení súdu; rozhodne týmto začiatkom nebude moment vzniku bezdôvodného obohatenia. V novom rozhodnutí súd rozhodne tiež o trovách tohto odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).